

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobkyně: obchodní společnost **DOPA Jaroměř, s. r. o., se sídlem Na Třešňovce 182, Velichovky**, zast. Mgr. Zbyňkem Čermákem, se sídlem Pardubická 298, Hradec Králové 4, proti žalovanému: **Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát**, se sídlem Štěpánská 15, Praha 2, ve věci uložení pokuty za prodej pohonných hmot nesplňujících požadavky na jejich jakost, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 2. 2012, čj. ČOI 132394/11/O100/2700/11/12/Hy/Št, takto:

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 3.2.2012, čj. ČOI 132394/11/O100/2700/11/12/Hy/Št, se z r u š u j e a věc se mu v r a c í k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je p o v i n e n zaplatit žalobkyni náklady řízení v částce 10.200,- Kč k rukám jejího zástupce Mgr. Zbyňka Čermáka do osmi dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně do rozhodnutí Královéhradeckého a Pardubického inspektorátu ze dne 22. 11. 2011, čj. 27/1544/11, kterým byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 300.000,- Kč pro porušení § 3 odst. 1 zákona č. 311/2006 Sb., o pohonných hmotách a čerpacích stanicích pohonných hmot a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pohonných hmotách“), a tím naplnění skutkové podstaty

ustanovení § 9 odst. 1 písm. b) téhož zákona. Současně jí bylo uloženo uhradit paušální částku nákladů řízení ve výši 1.000,- Kč.

V jeho odůvodnění žalovaný konstatoval, že správní orgán prvního stupně učinil ve věci potřebná skutková zjištění ve smyslu ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a nepochybil ani při právním hodnocení předmětné věci závěrem, že se žalobkyně dopustila správního deliktu uvedeného ve výroku jeho rozhodnutí.

V reakci na odvolací námitky uvedl, že si je vědom velikosti žalobkyní provozované čerpací stanice a jsou mu známy i jeho nepříznivé hospodářské výsledky, avšak neshledal důvod pro snížení uložené pokuty vzhledem k závažnosti porušení jakostních parametrů, resp. k výši zjištěných odchylek. Připomněl, že tento typ zjištěných odchylek nepatří mezi tzv. sezónní ani provozní odchylky, které mohou vzniknout nedbalostí, ale že jde o odchylku, která může vzniknout při výrobě nebo vzbudit podezření na úmyslnou manipulaci s palivem. Uvedl, že proto se kloní k výši pokuty uložené orgánem prvního stupně, která naplňuje preventivní a represivní funkci sankce ukládané ve správním řízení. Závěrem žalobkyni informoval o možnosti požádat o povolení splátek.

Včas podanou žalobou se žalobkyně domáhala přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí a jeho zrušení, jakož i zrušení jemu předcházejícího rozhodnutí orgánu prvního stupně.

Předně namítla, že postupem žalovaného byly v přímé souvislosti s uložením pokuty a stanovením její výše porušeny základní zásady správního řádu, zejména zásada ochrany veřejného zájmu a zásada harmonizace zájmů vyplývajících z jeho ustanovení § 2 odst. 4. Je si vědoma toho, že správní orgán má při ukládání pokut tzv. volnost správního uvážení, avšak při rozhodování je vázán základními principy správního rozhodování, včetně povinnosti rozhodovat v obdobných případech obdobným způsobem. K tomu poukázala na judikaturu Nejvyššího správního soudu a současně na některé jiné případy, kdy za totožný správní delikt byla uložena pokuta v jiné výši než žalobkyni. O tom se přesvědčila z rozhodnutí žalovaného, která jsou veřejně publikována na jeho webových stránkách. Má proto zato, že k dodržení uvedené zásady při stanovení výše pokuty u obdobných skutkově shodných případů ve vztahu k jejímu případu nedošlo.

Žalobkyně dále namítla porušení zásady proporcionality a zásady zneužití práva, jako zákazu nadměrnosti zásahů do práv a svobod osob, o jejichž právech a povinnostech je rozhodováno. A do jejích majetkových práv byl při stanovení pokuty ve výši 300.000,- Kč neúměrný zásah proveden. K tomu poukázala na ustálenou judikaturu obecných soudů, judikaturu Ústavního soudu i Evropského soudu pro lidská práva k principu přiměřenosti výše pokuty. Z nich plyne nepřipustnost uložení pokut, jež mají likvidační charakter, přičemž za likvidační se považuje sankce, která je nepřiměřená osobním a majetkovým poměrům pachatele deliktu do té míry, že je

způsobila sama o sobě přivodit mu platební neschopnost, či ho donutit ukončit podnikatelskou činnost. Žalovaný přitom ve svém odůvodnění pouze velmi obecně konstatoval, že uložená pokuta odpovídá závažnosti, způsobu a následkům protiprávního jednání a že je v souladu se zásadou přiměřenosti, avšak to je dle žalobkyně zcela nedostatečné a současně nepřezkoumatelné. Připomněla, že v podaném odvolání rozvedla své majetkové poměry, které doložila účetní rozvahou za rok 2011, a žádala, aby žalovaný vzal v úvahu, že vlastní malou čerpací stanici, i to, že jako konečný prodejce má velmi omezenou možnost zjistit, zdali dodané pohonné hmoty splňují jakostní požadavky. Dle žalobkyně je tak zřejmé, že ačkoli byl žalovaný srozuměn s jejími majetkovými poměry, odmítl se touto skutečností zabývat a hodnotit všechna zákonná kritéria, která je povinen vzít v úvahu při stanovení výše pokuty. Podotkla, že konstantní judikatura tuto povinnost ukládá i v případech, kdy takový požadavek ze zákona přímo nevyplývá. Podle ustanovení § 10 odst. 2 zákona o pohonných hmotách je správní orgán povinen přihlédnout též k majetkovým poměrům účastníka řízení tak, jak to vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu (např. dle rozsudku čj. 1 As 9/2008-150), i v případě, že tato povinnost není v zákoně výslovně stanovena, a to obzvláště tehdy, kdy je v zákonném ustanovení obsažený výčet okolností, ke kterým musí správní orgán při stanovení výše sankce přihlédnout, demonstrativního charakteru. Žalobkyně má zato, že hlavním motivem správního orgánu pro stanovení takto neúměrně vysoké sankce, je jeho snaha žalobkyni majetkově zničit tím, že jí uloží „likvidační“ pokutu. Není přitom zřejmé, proč se žalovaný při stanovení sankce u jiných skutkově shodných správních deliktů zabývá všemi kritérii při ukládání pokut a v tomto případě se odmítl majetkovým poměrům žalobkyně věnovat, ačkoli je zcela zřejmé, že s přihlédnutím k velikosti nádrží žalobkyně na pohonné hmoty a k jejím hospodářským výsledkům bude mít pro ni stanovená výše pokuty zrušující důsledky.

Žalobkyně má současně zato, že žalovaný uložil sankci, aniž by k tomu měl zákonný důvod. Zdůraznila trestní zásadu nullum crimen, nulla poena sine lege, na jejíž bezpodmínečné splnění nelze dle jejího názoru rezignovat ani v oblasti správního řízení. Zvláště tam, kde dochází ke správnímu trestání, je nezbytné dodržet požadavek určitého, jasného a přesného vyjádření skutkové podstaty správního deliktu, za který je ukládána sankce. S poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 6 A 173/2002-33 zdůraznila, že za spáchání správního deliktu může správní orgán postihnout konkrétní subjekt toliko tehdy, jsou-li jednáním naplněny všechny znaky deliktu, které se podávají z konkrétní skutkové podstaty obsažené v zákoně. Skutková podstata správního deliktu v rozsahu jejího vymezení v ustanovení § 9 odst. 1 písm. b) zákona o pohonných hmotách stanoví, že právnická nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že prodá nebo vydá pohonnou hmotu, která nesplňuje požadavky na pohonné hmoty. V daném případě však žalovaný uložil žalobkyni sankci za správní delikt, ačkoliv základní znaky skutkové podstaty správního deliktu naplněny nebyly. Žalovaný totiž neprokázal a ani z odůvodnění napadeného rozhodnutí tato skutečnost nevyplývá, že byla naplněna objektivní stránka správního deliktu, tj. podmínka, že žalobkyně prodala nebo vydala pohonnou hmotu, která nesplňuje zákonem stanovené požadavky na pohonné

hmoty. Vzorek byl sice odebrán z nádrže v provozovně žalobkyně, avšak žalovaný neprokázal, že tento odebraný vzorek byl ve skutečnosti určen k prodeji nebo vydání dalším osobám nebo že byl dalším osobám prodán nebo vydán. S ohledem na to vyslovila žalobkyně pochybnost i o naplnění zákonného znaku skutkové podstaty správního deliktu – tj. o objektu, za který je nutné považovat veřejný zájem na tom, aby nedocházelo k poškozování technických zařízení osob, kterým je pohonná hmota neodpovídající limitním hodnotám prodána nebo vydána. Žalobkyně uzavřela, že za předpokladu, že zde existují pochybnosti o naplnění všech zákonných znaků správního deliktu, nelze považovat za prokázané, že by spáchala předmětný správní delikt.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby. K výši uložené pokuty uvedl, že uložil pokutu s využitím diskreční pravomoci, přičemž se držel zákonem stanovených mezí. I přes jistou míru podobnosti jednotlivých případů sankcí pro porušení zákona o pohonných hmotách vykazuje každý z nich značnou individualitu a jedinečnost okolností. Proto lze jednotlivé případy jen těžko srovnávat. Dle jeho názoru se správní orgán prvního stupně podrobně vypořádal se všemi zákonnými hledisky a odůvodnil, ke kterým bylo přihlédnuto a jaký vliv měly na výši pokuty, když rozlišil jednotlivé skutečnosti na polehčující a přitěžující. V odvolacím řízení zvážil předložené nové důkazy k majetkovým poměrům žalobkyně, avšak s ohledem na závažnost spáchaného deliktu uloženou sankci potvrdil. Pokud žalovaný upozornil žalobkyni na možnost požádat o rozdělení pokuty do splátek, šlo o snahu vyjít jí vstříc. Záměrem žalovaného proto nebylo žalobkyni majetkově zničit uložením likvidační pokuty, ale adekvátně reagovat na zjištěné významné porušení zákona o pohonných hmotách. Žalovaný nesouhlasil s argumentací žalobkyně, že v daném případě nebyly naplněny znaky skutkové podstaty správního deliktu, když nebylo prokázáno, že odebraný vzorek byl ve skutečnosti určen k prodeji nebo k vydání dalším osobám. Z kontrolního protokolu ze dne 7. 9. 2011 totiž vyplývá, že odběr vzorků byl proveden přímo z výdejních stojanů čerpací stanice provozované společností disponující živnostenským oprávněním pro provozování čerpacích stanic s palivy a mazivy za přítomnosti obsluhy této čerpací stanice, přičemž v kontrolním protokole je uvedena i cena za 1 litr pohonných hmot.

V replice na vyjádření žalovaného žalobkyně opětovně poukázala na judikaturu Nejvyššího správního soudu ohledně povinnosti rozhodovat ve skutkově shodných nebo podobných případech stejně. K upozornění žalovaného na možnost rozdělení pokuty do splátek uvedla, že sice podala žádost o splátky, avšak tato její žádost zůstala bez jakékoliv reakce. K naplnění znaků skutkové podstaty přestupku zdůraznila, že žalovaný byl jako odvolací orgán povinen přezkoumat a prověřit, zda prvoinstanční orgán jednal v souladu s právními předpisy a zda rozhodl i věcně správně.

Žalovaný ve svém vyjádření k replice žalobkyně připustil, že nebylo řádně rozhodnuto o žádosti žalobkyně o splátky, avšak dle jeho názoru tento nedostatek

nemůže mít vliv na zákonnost jeho rozhodnutí vydaného v již ukončeném správním řízení.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), bez nařízení jednání, když žalobkyně s tímto postupem souhlasila výslovně a žalovaný svůj souhlas udělil způsobem předvídaným v § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. Krajský soud přitom dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu shledal důvodnou.

Z předloženého správního spisu vyplynulo, že dne 7. 9. 2011 byla u žalobkyně provedena kontrola, při které pracovníci České obchodní inspekce odebrali vzorky paliva pohonných hmot v čerpací stanici žalobkyně za účelem posouzení jakosti a bezpečnosti. Odebrány byly vzorky paliva Natural BA 95 a motorové nafty. Vzorky nechali podrobit laboratornímu rozboru, přičemž z inspekční zprávy ze dne 14. 9. 2011 č. 2305/2011 týkající se vzorku BA 95 Super je zřejmé, že zkoušený vzorek nevyhovuje limitním hodnotám ČSN EN 228(2009)-BS v ukazatelích „kyslíkaté látky a kyslík – ethanol“ a „kyslík – výpočet“.

Na základě uvedených zjištění Královéhradecký a Pardubický inspektorát České obchodní inspekce jako orgán prvního stupně uložil žalobkyni pokutu ve výši 300.000,- Kč pro porušení ustanovení § 3 odst. 1 zákona o pohonných hmotách, neboť nebyly prodávány pohonné hmoty v jakosti předepsané vyhláškou č. 133/2010 Sb., o požadavcích na pohonné hmoty, o způsobu sledování a monitorování složení jakosti pohonných hmot a o jejich evidenci, neboť neodpovídaly ČSN EN 228(2009)-BS.

Proti rozhodnutí o uložení pokuty žalobkyně podala odvolání, v němž namítala, že při rozhodování o výši pokuty nebylo vzato do úvahy, že jde o malou čerpací stanici a dále namítala, že výše uložené pokuty je pro ni v podstatě likvidační. K odvolání přiložila výsledovku ke dni 31. 10. 2011 a rozvahu k témuž dni.

Odvolání následně žalovaný zamítl žalobou napadeným rozhodnutím.

V žalobě uplatněné námitky lze shrnout do dvou okruhů. První okruh námitek se týká porušení základních zásad správního řádu, konkrétně zásad uvedených v ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu (toto ustanovení obsahuje tři zásady – zásadu veřejného zájmu, zásadu nestranného postupu a rovného přístupu k dotčeným osobám a žalobkyní zejména zmiňovanou zásadu legitimního očekávání, která znamená, aby při skutkově shodných nebo podobných případech nevznikaly nedůvodné rozdíly), dále porušení zásady proporcionality a zákazu zneužití práva. Druhý okruh námitek je postaven na argumentaci, že sankce byla žalobkyni uložena, aniž by byly naplněny základní znaky skutkové podstaty správního deliktu, za který byla uložena.

Krajský soud musel přisvědčit žalobní námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Žalobkyně již v odvolání namítala, že při rozhodování o výši pokuty nepřihlédl správní orgán k tomu, že oproti jiným čerpacím stanicím jde v jejím případě o tzv. malou čerpací stanici s nádržemi o obsahu pouze 5000 litrů pohonných hmot. Současně namítala, že výše uložené pokuty je pro ni likvidační, neboť dle výsledovky ke dni 31. 10. 2011, kterou přiložila k odvolání, se ocitá ve ztrátě. Přestože tedy v odvolání žalobkyně brojila proti závěrům o výši trestu a předložila i určité doklady, reakce žalovaného v přezkouvávaném rozhodnutí byla v zásadě obecná. Uvedl pouze: „Přestože si je odvolací orgán vědom velikosti odvolatelem provozované čerpací stanice a jsou mu nyní známy i jeho nepříznivé hospodářské výsledky, neshledává důvod pro snížení pokuty uložené orgánem prvního stupně, a to vzhledem k závažnosti porušení jakostních parametrů, resp. k výši zjištěných odchylek.“ K samotné výši pokuty pak uvedl: „Z toho důvodu (tj. viz předchozí věta) se odvolací orgán kloní k výši pokuty uložené prvoinstančním orgánem, která naplňuje preventivní a represivní funkci sankce ukládané ve správním řízení a není tak nízká, aby avizovala, že protiprávní jednání je ze strany správního orgánu tolerováno a vyplatí se nedodržovat zákonné povinnosti“.

Ani ze samotného správního spisu neplynou žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možné posoudit důvodnost žalobní námitky, že nebyla nedodržena zásada legitimního očekávání dle ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu, když pouze v rozhodnutí orgánu prvního stupně čj. 27/1544/11, se objevila věta, že „výše sankce se neodchyluje v neprospěch jmenované společnosti od pokut ukládaných dozorovým orgánem v obdobných případech“. Jak správně poukázala žalobkyně, již Nejvyšší správní soud judikoval (např. jeho rozsudek čj. 8 As 5/2005-53, nssoud.cz), že jakkoliv má správní orgán při ukládání pokuty volnost správního uvážení, je vázán elementárními principy správního rozhodování, včetně povinnosti rozhodovat v obdobných případech obdobným způsobem. Rovněž pokud jde o zásadu přiměřenosti, tj. zejména stanovení výše pokuty z pohledu majetkových poměrů žalobkyně, nelze úvahy žalovaného přezkoumat. Správní orgán je přitom povinen při ukládání pokuty přihlídnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele, pokud je zřejmé, že by mohla mít likvidační charakter, a to i v případech, kdy příslušný zákon osobní a majetkové poměry pachatele v taxativním výčtu hledisek rozhodných pro určení výše pokuty neuvádí. Přitom za likvidační je nutno považovat sankci, která je nepřiměřená osobním a majetkovým poměrům pachatele deliktu do té míry, že je způsobilá sama o sobě přivodit mu platební neschopnost, či ho donutit ukončit podnikatelskou činnost (viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu čj. 1 As 9/2008-133, nssoud.cz). Z odůvodnění napadeného rozhodnutí však nelze seznat, jak byla tato okolnost, a to zejména s ohledem na předložené doklady žalobkyně k jejím majetkovým poměrům, zohledněna.

Nutno konstatovat, že z ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu vyplývá, že v odůvodnění rozhodnutí o odvolání musí být mimo jiné uvedeny úvahy, kterými se správní orgán řídil při hodnocení podkladů pro rozhodnutí a při výkladu právních předpisů a informace o tom, jak se vypořádal s návrhy a námitkami účastníků řízení. Dle setrvalé judikatury Ústavního soudu je jedním z principů, představujícím součást

-7-

práva na řádný proces, jakož i pojmu právního státu (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy) a vylučujícím libovůli při rozhodování, i povinnost rozhodnutí odůvodnit, a to ať jde o rozhodnutí soudu nebo o rozhodnutí správního orgánu. Z ustálené judikatury pak lze jednoznačně dovodit, že není-li z odůvodnění rozhodnutí zřejmé, proč správní orgán nepovažoval za důvodnou argumentaci účastníka řízení v odvolání a proč odvolací námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Pokud jde o druhý okruh námitek, tj. žalobkyní zpochybněné samotné naplnění základních znaků skutkové podstaty správního deliktu, za který byla uložena předmětná pokuta, žalobkyně v odvolání žádné námitky v tomto směru nevnesla. Nelze přehlédnout, že současný správní řád však již zvýšil odpovědnost účastníka řízení za rozsah odvolacího přezkumu, neboť jeho dispozici svěřil, v jakém rozsahu a z jakých hledisek má být prvostupňové rozhodnutí přezkoumáváno (§ 82 odst. 2 správního řádu). Pozornost, kterou je odvolací orgán povinen nad rámec uplatněných odvolacích námitek věnovat základním zásadám správního řízení, je limitována skutečnostmi, které jsou ze spisu zjevné. Nelze tak vytýkat žalovanému, že se v odůvodnění rozhodnutí o odvolání nezabýval podrobně objektivní stránkou správního deliktu (tj. že došlo k prodeji nebo výdeji pohonné hmoty nesplňující zákonné požadavky na jakost) a potažmo ani objektem správního deliktu, neboť, jak je zřejmé, neměl žádné pochybnosti o naplnění objektivní stránky deliktu, protože k žádným pochybnostem či námitkám v průběhu celého správního řízení nedošlo. V kontrolním protokole ze dne 7. 9. 2011 je zcela jednoznačně zaznamenáno, že k odběru předmětných vzorků došlo z výdejních stojanů čerpací stanice provozované žalobkyní za přítomnosti obsluhy této čerpací stanice, včetně výslovného uvedení „odebrány byly následující vzorky PH v prodeji: ...“ s uvedením označení pohonné hmoty (Natural BA 95, motorová nafta), uvedením množství a ceny za 1 litr. Předmětem podnikání žalobkyně je provozování čerpacích stanic s palivy a mazivy a žalobkyně nikdy v průběhu správního řízení nenamítala, že by v předmětných výdejních stojanech nebyly pohonné hmoty určené k prodeji. Vzhledem k tomu, že se však odvolací řízení ve věci znovu otevře, bude žalovaný nyní již povinen v dalším řízení se otázkou naplnění základních znaků skutkové podstaty předmětného deliktu podrobněji zabývat.

S ohledem na shora uvedené krajskému soudu tedy nezbylo, než napadené rozhodnutí zrušit pro vady řízení a věc žalovanému v souladu s ustanovením § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. vrátit k dalšímu řízení, neboť jeho rozhodnutí bylo v části týkající se výše označeného prvního okruhu námitek nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. V dalším řízení bude žalovaný vázán právním názorem soudu v tomto rozsudku vysloveným (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobkyně byla ve věci úspěšná, krajský soud jí proto přiznal náhradu nákladů řízení spočívajících v náhradě zaplaceného soudního poplatku ve výši 3.000,- Kč a náhradě nákladů právní služby poskytnuté advokátem za 3 úkony po 2.100,- Kč (příprava zastoupení,

sepis žaloby, replika na vyjádření žalovaného), a to včetně paušální náhrady hotových výdajů po 300,- Kč (§ 9 odst. 3 písm. f/ a § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.) Krajský soud uložil takto vyčíslené náklady zaplatit k rukám zástupce žalobkyně, neboť jde o advokáta.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 28. března 2013

JUDr. Jan Rutsch, v.r.
předseda senátu